

ПАУЛИНА СТАНЧЕВА
АЗ, НЕНЧО И НЯКОЙ ДРУГ

chitanka.info

Още през първия ден на четвъртата учебна година учителката Възвъзова ме постави на един чин с Ненчо. Така нареждаше тя своите ученици: момче, момиче, момче с момиче. За нея всички момчета бяха палавници, всички момичета — кротки агънца. Постави ли ги едно до друго, тоест палавник до агънце, получаваше се сравнително равновесие и спокойствие в класа. Ама с нас двамата, тя не се спогоди. Ненчо си беше палавник и малко отгоре. А всъщност беше си най-нормалното момче и като всяко нормално момче обичаше игрите, боричканията и закачките. Това беше самата истина. Но лошото беше, че и аз бях от същата порода. А двама палавника и два пъти по нещо отгоре — беше много за един чин. На него имаше винаги разправии, блъскане, сръдни и бой.

Ненчо ще ми пусне прах от химически молив в косата и аз като се изпотях в час, ще потекат по челото и шията ми, морави ручейчета. Аз ще му надраскам тетрадката с домашното, той ще ми оскубе плитките. Аз ще го перна право в носа, а после ще се мъча със собствената си кърпа да бърша рукналата кръв. Аз случайно ще изпелтеча нещо на черната дъска, пък Ненчо цяла седмица ще се подиграва с мене, той ще допусне някоя граматическа грешка в тетрадката си, аз ще му я напомням, дорде излезе от кожата си. Ама и аз не му прощавах. Дорде баща му, някакъв голям чиновник в пристанището, не дойде при госпожа Възвъзова да я моли, да ни разделят, да ни поставят на различни чинове.

— Но защо? — попита тя изненадана.

— Не могат да се понасят, ще се пребият.

— Пък аз не съм забелязала такова нещо.

И ни раздели. Ненчо постави с русото Саве, което не беше кой знае колко по-добра от мене, а мене — с Кулчо. Той беше образец на примерен и прилежен ученик, всичко у него беше изискано. Само дето беше по-висок, отколкото се полага за годините му. Той беше най-високото и същевременно най-кроткото момче в класа. Можех да си го командувам колкото си ща. Не протестираше, не се ежеше, не се биеше. Точно за другарче. На чина ни настъпи мир и съгласие. Така минаваха седмици, без да се случи нещо особено за отбелязване — никаква изненада, нищо необикновено. Сиви ученически делници. Кулчо беше силен ученик — зубка си вкъщи уроците до премаляване, пък като дойде в училище, повтаря да не пропусне нещо. Отначало му

се подигравах уж, пък след една седмица почнах да му подражавам и аз. Зубкам ли зубкам уроците.

Но веднъж се случи една неприятна история, и то не с Кулчо, а пак с оня, Ненчо.

Седи си той на един чин със Савчето, но все мислел за мене. Все чакал удобен момент да ми отмъсти (за какво, че съм си живеела добре и щастливо на последния чин с Кулчо). И го дочака.

Играем в задния двор на училището на разбойници и стражари. Ненчо ме хваща и ме връзва с колана си за дървената ограда. Но не наужким, както е ставало винаги, а наистина, през двете ръце и стяга ли стяга.

И докато стяга колана, удря звънеца, всички се втурват към класа, и никой не поглежда назад. Да викам ще ми се смеят, че съм се дала на един Ненчо да ме върже здравата. Пък и все се надявам Кулчо или Гого да се върнат да ме отвържат. Чудили се те къде съм се бавила още. А не се досещаха, че съм вързана на оградата.

С триста мъки се отвързах сама, но докато стане туй, половината час е минал. Хукам аз с колана в ръка, отварям с трясък вратата на класната стая, госпожа Възвъзова е изумена от киното, което на бърза ръка се разиграва пред очите ѝ. Ами туй, както Ненчо се е изправил пред черната дъска и разказва урока по история, държейки незабелязано панталоните си с ръка, аз го первам с колана по гърба.

— Какво е това? — вика учителката.

— Нищо — казвам спокойно аз, — плащам му.

— За какво му плащаш?

— Той знае за какво.

— Но така не може, Калъопке!

— Може, може, госпожа Възвъзова. Това си е дълг — аз му го връщам. Не оставам длъжна никому.

— Така ли е? — пита тя смутения, зачервения Ненчо. А той клати вдървено глава и вдига гащите, иска да ме заплаши с нещо, чета го в пламналите му очи, ама смее ли пред учителката! Пък и нали ще му паднат гащите. Връщам му колана, правя му лек реверанс и си сядам при Кулчо.

— Защо го направи, а? — за пръв път ми се скара той.

— Така — злобно просъсках аз.

— Така, така — ама сега, като повикат бащите ви в дирекцията, кой знае как ще се развият нещата. Ако те пратят в някое друго училище, а?

Аз мръднах само рамене, в смисъл че хич не ме е еня — каквото ще да става, ако ще градушка колкото яйца да вали или нещо от този род. Но виж, мисълта да ме пратят в друго училище — хич не ми се вижда розова. Дип ми е хубаво и това, Славейковото! Пък и какво толкова е станало.

Госпожа Възвъзова в този миг прекъсва моите мисли:

— Утре искам вашите бащи да дойдат в училище! — Ха сега де.

— Моят е голям началник и няма време! — вика Ненчо.

— Моят не е никакъв началник, ама да се разкарва за щяло и нещяло.

— Аз казах — повтори сухо, като никога, оскърбената от нашето непристойно държане учителка. — Утре бащите ви да са тук. Това на нищо вече не прилича. Отлични ученици, а възпитание, а държание нула!

На следния ден нашите бащи волю-неволю пристигнаха в училище и се скараха за нас. Всеки от тях защитаваше горещо своето благовъзпитано чедо и упрекваше чуждото.

А през това време ние с Ненчо вече си играехме на двора и все едно че нищо не се е случило вчера, все едно че нищо не става сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.